

urigtig, og sjøndt jeg ikke skal gaae videre ind paa Sagen, vil jeg dog tillade mig at fremhæve en enkelt Ytring af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Brun) — en Ytring, som ikke endnu er bleven modsagt, men som det forekommer mig dog ikke bør staae hen, fordi den i Grunden med sine saa Ord indeholder hele hans Tale og hele det faldte Standpunkt, paa hvilket han og hans Meningsfæller staae.

Han kom med en Ytring, hvoraf Meningen i alt Fald var den, at de, som ikke stode paa det samme Standpunkt som han og ikke kunde komme til det samme Resultat som han, mere eller mindre vare Følelsespolititere, og at det var Folk, som ikke burde findes her i Salen. Jeg tillader mig at troe, at denne Ytring af det ærede Medlem enten var i allerhøieste Grad urigtig, eller ogsaa var den mildest talt i allerhøieste Grad uheldig. Dette Udtryk kan naturligvis opfattes paa forskjellig Maade; det kan jo opfattes saaledes, som om Følelsen ikke har det Allermindste med Politiken at gjøre, men hvis dette var det ærede Medlems Mening, hvad jeg iøvrigt ikke troer, saa er det min Overbeviisning, at han i denne Henseende tager aldeles feil. Ligesom Følelsen har sin berettigede Plads i det enkelte Menneskes Liv, saaledes har den ogsaa sin berettigede Plads i Statsstyrelsen. Enhver rigtig, god og fornustig Politik maa altid støtte sig til de gode og sunde Følelser i Folket, og enhver Politik, som ikke gjør det, er altid daarlig; thi den er bygget paa en Uvirkelighed, altsaa paa Sand. Nu er det vistnok saaledes, at den første Politik ikke heller altid er god, fordi det, som det tillige kommer an paa, er at finde de rette Midler efter de forskjellige Begivenheder og politiske Combinationer, saaledes at man ikke altid søger til de samme Midler, men netop til dem, som ere de heldige i det givne Dieblik. Men jeg skal ikke opholde mig længer herved, thi jeg troer oprigtig talt ikke, at det var det, det ærede Medlem meente. Han meente snarere, at de Medlemmer, der ikke

have samme Anstuelse som han, lode sig henrive af deres Følelse paa en saadan Maade, at de ikke lode deres i og for sig rigtige Følelse lede af Fornuften. Men da siger jeg, at hans Udtalelse i saa Henseende var meget uheldig, thi deels er en saadan Udtalelse altid i og for sig uheldig, naar den ikke ledsages af staaende Grunde, og deels er den det, saavidt jeg skjønner, fordi han tager saa fuldstændig feil i denne Henseende, at man med langt større Ret kan sige det Omvendte, at han og hans Meningsfæller lade sig føre forvidt af deres Følelse. Hvad vilde man mene om den Skipper, der skulde ud paa en farlig Rejse, og som vilde sige: „Der vil møde mig de og de Farer, det hjælper ikke, at jeg udruster mit Skib godt, eller at jeg søger alle de Sikkerhedsmidler, som jeg kan finde, lad mig blot indrette det saaledes, at det seer anstændigt ud, saa at Ingen kan sige: Du har jo fuldstændig opgivet Øvret, Du har jo ikke engang indrettet Dig paa at modstaae endog kun den ringeste farlige Eventualitet“. Vilde man ikke med langt større Ret sige om denne Skipper, at han lod sig lede vild af sin Følelse for Faren, end man vil kunne sige, at Følelsen har taget Fornuften fangen hos den Skipper, som taler saaledes: „Jeg veed nok, at der kan møde store Farer, og at de kunne blive saa store, at uagtet alle de Forsigtighedsregler og Sikkerhedsmidler, jeg har bragt tilveie, ville de dog maaskee ikke forslaae, men jeg vil gjøre det alligevel; thi saa har jeg gjort min Pligt“. Og saaledes skal man ogsaa tænke og tale i Statsstyrelsen, thi Erfaringen viser, og ikke Følelsen, at det dog meget ofte finder Sted, saavel i Staternes Liv som paa mange andre Steder, at netop Den, der har forberedt sig godt og søgt at finde alle Sikkerhedsmidler, faaer Held til at overvinde Faren, og omvendt har ogsaa Erfaringen viist, at Den, der ikke har gjort det, saa at sige altid gaaer tilgrunde. Jeg troer derfor, at man netop kan sige, at vi, som vistnok have Følelsen af, at vi ikke kunne indrette vort Forsvarsvesen saaledes, at vi under enhver Eventualitet ere